

Milan B. Popović
VREME BRUTALNIH DOBRONAMERNIKA
Drugi deo trilogije „Bolji od svog života“

BIBLIOTEKA
SAVREMENI SRPSKI PISCI

Glavni i odgovorni urednik
Miličko Mijović

Recenzenti
Jadranka Janković-Nešić
Branimir Lokner

Ilustracije i korice
Jakša Vlahović

Tehnički urednik
Dejan Mladenović

Milan B. Popović

VREME BRUTALNIH DOBRONAMERNIKA

Drugi deo trilogije „Bolji od svog života“

DRUGO IZDANJE

Narodna knjiga
2012.

Milana B. Popovića sretala sam na heavy metal koncertima i u lokalnoj crkvi. Bilo mi je zanimljivo da posmatram tu zadivljujuću transformaciju iz vatrenog, gotovo razularenog fana, u mirnog, staloženog vernika. Takve su mu i pesme - u jednom stihu osuda, u sledećem oprost; on moli i opominje, gubi nadu a veruje, bolno ranjiv u svojoj tihoj lucidnosti.

„Vreme brutalnih dobronamernika“ se idealno nadovezuje na onu staru poslovicu - *put do pakla popločan je dobrim namerama*. Milan se u svom paklu ogolio do same srži, svestan da je u današnje vreme najnenormalnije biti normalan. Nemoćan pred primitivizmom i licemerjem, on bira pesme kao oružje, seče stihovima poput mača, braneci svoje vetrenjače do poslednje kapi krvi, znoja i suza.

Mali dečak duge, kovrdžave kose i sanjivih, zelenih očiju postao je veliki pesnik. Hvala Bogu na tome.

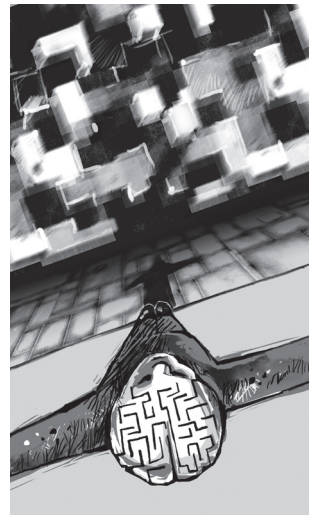
Jadranka Janković-Nešić

Iako se starasti još nisu stišale oko reakcije na debi-tantsko delo Milana B. Popovića *Molitva tetoviranog srca*, autor nastavlja svoju kreativnu invaziju, nudeći na uvid javnosti drugi deo obećane trilogije čiji je radni i realiza-torski naziv - *Vreme brutalnih dobronamernika*. Popović je energičan, agresivan i direktan autor, čija poetska reč akumulira preživljeno duhovno i emocionalno stanje, ali uz jasan stav nameće mišljenje koje se itekako tiče naše svakodnevne društvene i socijalne realnosti.

Mada je autor *Vreme brutalnih dobronamernika* pode-lio na pet istina povezujućih celina, na različit način svaka od njih komunicira sa samim sobom, realnim ili imaginarnim protivnikom, zamišljenim saputnikom ili potencijalnim saveznikom i prijateljem. Popović, kao što je to bio slučaj i sa njegovom prvom knjigom, i ovoga puta duhov-nost suprotstavlja svakodnevici, i većinu prisutnih ne tako *lakih* komada, spaja u vrlo originalan odnos savremenog i imaginarnog, što sve vidljivije ukazuje na iskristalisanost pišćeve stilske poruke.

Mišljenja sam, kao što sam napisao u recenziji za *Mo-litvu tetoviranog srca*, da Popovićeva poezija nije teška za čitanje, ali zato svakako traži potpunu pažnju i posve-ćenost. *Vreme brutalnih dobronamernika*, pojavljuje se u pravo vreme dokazujući kako je autor vrlo svestan trenut-ka vlastitog delovanja. A to je osobina koju, priznaćete, ne poseduju ni mnogo poznatiji stvaraoci.

Branimir Lokner

**TIHA LUCIDNOST
I LAVIRINTI MISLI**

Sunca kap

Sanjam u tebi,
mir nemira nosi me,
pruža se oštrici kosi.

Utaban, sabijen,
krajolik ivice sporoga toka,
budim mamuran krug.

Topi se,
jer železom okovan
u svojoj opni gori,
omču od vrata mi
minijaturnim prstima grli.

Ja je želim,
pred tobom joj čelo pružam.
Kad prođem
poslednji stub,
prikrajka savijam jad.

Sanjam,
dok streljam u noći
rukama pružam se jutru.

Negde je trebalo početi
negde je svemu potpuni krah.

Ja videh ga kod oba,
upoznah njegovog slugu,
dvorac njegov sagradih
dinamit mu ponudih rad.

Fitilj mu pružih u dahu,
njime raspalih maštu,
fitilj gori u meni.

Neću kišu da sanjam,
neću utrobi vodu
prizivati kap,
sunce želim da prži
svaki poslednji trag.

Plezira vir

Mesec se ogleda u bari
promrzle izgorele kišne pijavice,
ona ispija prvi poslednji zrak,
u njemu je odsjaj tamnoga neba.

Sedim tišini na poklopcu
pokrova njenog,
grlim vrlim pokretom,
mamim ti san,
spokoja odmora
samo da danem.

I negde lutam,
da me ima il neću poći sa tvojim tobom,
svugde da odem
a ne vidim sve,
samo sa vencem omče
čvorom da ukrasim krah.

Kraj vidim daleko u sebi,
tebi ga nudim,
kao poklon kada lice odbiti moraš.

Želiš da odeš
kad već nemaš kad,
samo da spustim
ovaj usnuli gard.

Umiriti dan

Ja ti na poklon pružam
sve ono što nemam, a imam,
ja ti poklanjam olujni dan
njegovu suzu,
u vezi pustinje naše
jedinu vrednu kap,
do koje rukama kopam
tlom koje cepam.

Odlazim noću
da dođem sebi ka tebi
u zagrljaj večni.

Nalazim svelost u tmnini,
zaključavam teška vrata
od pakla snova
do zagrljaja kao drhtaja
preko volje od trona do stakla.

Sve što izustiti hteo bih
pokušavam zadržati u sebi,
vidiš u oku ovom sve što nemaš
snage čuti,
na poklon ti pružam.

Idem i kada unazad obrćem krug,
svoj kompas zbuniti pokušavam,
lomim mu kristalni ram.

Ovde ni reči više ne govore,
ni molitve nemaju moć.

Gde li su druge smernice?

Ovde je bivstvovanje
povijene breze list.

Padnem ponekad,
slomim koleno o želju,
pogledom presretnem sanjani kraj,
opet ispred sebe ugledam
odbljesak lica tvog.

Рокиљавам да умирим дан.

Urlik

Urlam i vriļtim u sebi
potapam kapaka dah,
tonem potpuno gonjen.

Odlazim i dolazim,
sve srebro daljina prstima prizivam.

Vriļtim i kidam se dok klecam,
sabijam razlamam gnev,
on postaje jači od mene,
gnev se u meni bori,
ljuti i urla i on.

Tonem dok pogledom ispraćam senku tvog obrisa,
gušim se u sopstvenom
košmarnom snu
koji me budi
iz tebe, iz sebe,
semena, ovoga, onoga,
prokletog, smernog i ne.

Ja ćutim dok bih te kidao,
suzdržavam poslednji muk,
na kraju se samo nasmejem.

Moje vene ne venu
dok na čelu bubre,

lobanja postaje pretesan roj,
ruka mi drhti kao sito
što bi te samlelo
svog.

Ja neću više da čekam
ja ću ti zadati udarac poslednji,
nije me briga
ne zavaravaj sebe.

Još uvek su poslednji dani!

Poeta umire tiho

Ja mu ključeve kraja sakrivam,
izlivam ih,
stapam,
utapam ih u srebrnu reku.

Pesnik grca u uglu samoće,
puca stihom dok drhti,
samog sebe
ubija.

Postoji i kada ga nema,
ostavlja biserni trag,
reči se ogledaji i kupaju
u suzama istine.

Pesnik drhti dok na tebe misli,
istina priznaje da je pesniku
došao kraj.

Staklena ruka

Kafana leti niz drum
tinja tuga u njoj,
stapa se sa mojim licem.

Godine sve ove
ona prolazi pored mene,
smešim joj se,
ona je i u meni.

Da koraknem da se ne usudim,
izlaz iz sebe da pronađem ne umem,
ramenom da odgurnem,
ključem da pritorim.

Surovi dah obuzima,
sve je tak mirno,
isto,
opušak jednog oblaka,
kapi mu skidaju
slivaju kaput.

Korakni stepom istine,
ugledaj odraz u slomljenom staklu,
pucam kao ova čaša
u ruci vremena.

Izdaja (ja bih da odmorim dušu)

Telo mi povraća
svaku svoju reč.
Ja gledam te
dok gledah tebe.

Svako pretvaranje kao izgovor.
Zašto mi breme ramenom miluješ?

Kad postojati ne umemo
dok licem naspramno postojimo.

Jednostrani aršin za prećutati,
otvoreni svetovi za potop
i pokolj po znaku,
redu i plemena vremena.

I reč gubi svoju dubinu,
utroba se porađa u sopstvenom viru,
sam gledam u slepa lica
i svojim otvaram ramove krajeva.

Ovih naših zajedničkih,
zbog kojih postajem otrovane vode kap
koja preлива čašu,
zbog koje drhtajem zatreperim
i nagnem krvotoka tok.

Prikrivaš, sakrivaš, tajiš,
prećutkuješ, ućutkuješ
a ja sam davno video sve.

Taj pogled u stranu,
poznat mi je taj muk.

Ja neću da se borim,
suprotstavljam,
tebi u inat linije da pružam.

Ti na trošnim nogama stojiš,
ti u dvostrukom moru uranjaš,
ti na rečima pobedu maske nosiš,
ti na opravdanju istinu besmisla priznaješ.
Tvoj teret razumem, osećam.
Ne prepoznaješ to.

Ponekad,
zabolim iz dubine
nečega rastrzanog,
što neki nazvaše dušom,
koja sve vreme
moli,
a još uvek plače.

Ja bih da odmorim dušu.

More mora

Koračam blatu, dnu,
vuče me.
Dok krkljati ne umem smeti.

Pesak u magli mi zasipa oči,
nanose nosi,
razum mi kosi,
više ne vidim te,
sve,
svet,
koji želim,
više ne.

Jasno je sve.

Kapije se savijaju i njihov oklop se slama
uz teški gvozdeni krik,
one sklapaju crni sumorni
umorni krug,
probaj mu u centar ukrasti tačke
a da se uvući ne uspeš
odbrane dati.

Koracima naizgled usnalog mora
i mojih mora,
naših nepriznatih, skrivenih i lebdećih
kraj ramena oba.

Pružam se.

Prisutan dok me nema

Ova tišina kao olujni huk,
prolazi kraj nestajanja,
stene,
sama u svojoj smernosti stenje.

Neću da odem
da stigao bih,
niti da progledam
da bih mirno skončao.

Ili da odlučim
i sve da pokidam,
samo da rastrgnem,
u zverinje da pretvorim.

Čuvaj mi misao,
budi uvek tu!

Povezuješ niti

Ikonu celivam,
povijam kičmu,
otvaram,
olovni ram misli
koje naviru.

Ulivaju se
jedna u drugu,
upliću,
ukrščaju,
krše i lome,
energično stežu,
prete,
u želji da eksplodirati uspeju.

I dalje umiruješ strast,
povezuješ niti,
tri prsta,
međusobno se dodiruju
i iscrtavaju pominjani znak.

I dalje u tvoj hram ulazim
sigurno siguran.

I dalje sam tu
još uvek si u meni.

Ovde

Ovde se boje da progovoriš,
sebe da otvoriš,
ovde strah treba
da savladati uspeš
moći.

Ovde sve treba
u lice direktno reći
i nikog ne poštediti,
ovde se za sebe
treba srcem
izboriti.

Ne možeš da shvatiš,
nemaš moći da dokučiš,
oči da vidiš otvoriš,
reči jezikom da progovoriš.

Ovde je bolje
slep da jesi
i ne vidiš.

Ovde je lepše da
nem si i ućutiš,
zaćutiš, uveneš.

Opušten

Nerv,
ispod oka
ne pleše,
spava,
spajaju nam se misli.

Nisam pomilovao treptaj,
ne postoji.

Misli skladno
sklapaju putanje krug,
vretenu se raduju.

Veri veru darujem,
još uvek tu prepoznajem
svoj trag.

Seme poznato
nepoznato klija,
sve svojim tokom odlazi.

Ne bih da prasnem,
ne bih, ne bih...

Život puca po šavovima

Samo sebe volim
iako za ljubavlju čeznem,
samo bih život svoj promenio
iako bih ga sa tobom podelio.

Odlazim i dolazim,
umirem i rađam se,
umirem dok se rađam
i rađam se kad umirem.

Spustiću glavu na jastuk snova,
uzeti zamenu,
da mislima prostruji,
venama, tkivima,
da zaboravim na sebe, tebe, sve
vas,
ovaj svet kojeg ne želim,
ovakvog,
jadnog, skrojenog
koji puca po šavovima
sopstvene greške,
svih krojača sudbine,
pravih.

Jezi bliske tendencije

Sada grčevito stežem spokoj od treptaja
i ne dam mu mira,
dok ga bez daha ostavljam.

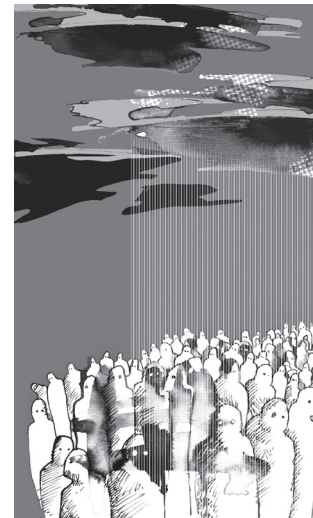
Nekada sam
svesno,
ludilu ulazio u dušu
ili mi je ono
paralo,
otkidalo,
kože
sloj po sloj.

Lucidan

Bivstvovanja trud,
poput umiranja pokušaj
i jedan nalik rađanju.

Iz prave tame
do bljeska,
odbljeska,
realnog.

Skladan kao hod,
tok i strujanja put.
Uravnoteženo adekvatno iskren.
Lucidan.

**POD DODIROM BREMENA
MODERNOG VREMENA
ŽIVITE LEPO, ZAR NE?**

Talasi

Zatvori me
u poslednju odaju
svojih misli.

Preobrazi me
u poslednju kap
oka što budno sanja san svoj.

Pusti me
da ušavši izađem
iz jednog u drugi realan svet.

Sklopi
sve moje talase večne
u jedan skladni nemirni vir,
utopi ih i sobom ih poklopi.

Još uvek kasno iza meseca dlanom
čelu osnonac potpuni pružam.

Posle meseca

Evo četiri je posle meseca
punog
i ne mogu da sklopim oči.

Kidaju mi se misli,
poput umornih sumornih vojnika,
krvavih umijenih ruku opijenim.

I bruji mi unutar lobanje,
unutar sopstvene duše.
Diverziju svoju spremaju,
akciju svoju odlažu,
meni mira ne daju,
struje nemirnih svetova
neshvatljivih, mojih.

Dok svi umorni skupljaju snagu,
premoren spokoju širim zenice,
preplašene, utopljene, ugušene.

Nešto mi odvlači misli,
vezuje ih u trostruki zamršeni niz
i mira mi ne da.

Odgovori mi!

Ove sekunde kao momenti ističu,
utapaju se, bledilu se predaju
poput mene.

Ja više ne mogu ni san da zagrlim,
ja više ne mogu da sklopim života oči.

Tihi čistač

Umoran od krajeva novih pomeraja
ispod kože koje nema,
koja samoj sebi nedostaje.

Ovde je i veliki sklonio pogled,
nem sam dok vrisku priznajem moć,
dahu sušim usamljen krik,
srcem koje stežem sopsvenim prstima.

Daljina sin i brat,
priželjkivanih svetova pobornik,
suparnik,
ogavni buntovnik,
nerealni jave čitač
i čistač.

Lobanje na pucanja pola,
čela lave vreline leda,
uspavan, budan,
krvavih sudova
oka koje ne želi da gleda, sagleda.

Samo mi je potrebno da odem.

Otvaram

U meni je lavirint tajni,
ja ti ključeve sve svoje
ovim perom poklanjam,
dajem i otvaram
odaje,
mračne, prašnjave i zaboravljene,
osenčene
i dahom
prošlih vremena
ispunjene.

U njima je svetlost
čistine,
u meni si i ti.

Ona

Devojka čudnovatog pogleda
koji traje,
sklanjam isti u stranu.

Tvoje oči
posmatraju, promatraju
i ja sam tebe
prošao celu.

Diviti se
smelosti,
hrabrosti koja ne odmiče, uzmiče,
predaje se.

Ti nisi nikako.

Ti jesi
dugačija.

Ja sam te,
ja bih ostao,
vozovi i dalje prolaze
ja odlazim.

Gde je ljubav iščezla?

Zašto je ljubav
samo olovo na zgužvanom papiru?
Budi me i ne mogu da zaspim,
budnog me opija.

Zašto puštam suzu i celivam ikonu?
Drhtim dok pucam u sebi.

Čekam te na ivici.

A gde si ti?

Dva

Negde u dubini
u meni,
blizanca dva
ogledaju se,
jedan u drugome,
drugačiji u jednom.

I samo tebe sanjam
dok sebe ubijam,
trunem,
živim,
jedan u jednom,
drugi u drugom,
sa tobom kao drugom
koji ne postojiš,
dok mi kao svoje vreme
poput vere nedostaješ.

Otvori mi kapije neba
i ne pitaj za ključ
koji sam istopio u lavi
sopstvenih nadanja, zabluda i grehova.

Bliski smo,
isti,
jednaki dvojaki
neumitno presečeni krvavim sečivom
bolnog života na dar
jednostavno nerazdvojno razdvojeni.

In memoriam D. B. P. (1976-1983)

Tišina

Ne smem ti reći
zašto umirem,
dok ovak pakleni dan
priži me.

Ne smem ti reći
zašto ova voda iz oka,
plavi, utapa dušu moju.

Ne smem ti reći,
dok mi obraze
grč greje i prolama.

Mnogo je bolje
bol da ćutim.

Pesnici umiru najtiše.

...cert spašava dušu

Ton bine i dim
osmeha znoj
i tega tereta pad,
olakšaj.

I dah duh slobode,
misli života sopstvene duše,
noć koja to nije,
ograde koje ne postoje,
zvuk
basa bubnjeva i šest žica,
činela i palica trzaj,
i masa,
mi,
svet,
univezum koji volim.

Ponekad

Ponekad me viđe i ne brine.

Skidam teg,
skidam sve,
posmatram te
sklopljenih usana.

Tiđina odzvanja etrom,
koji postoji,
ne.

Ovde su svi digli ruke,
osim mene,
na samog sebe.

Ponekad bih ti prođarputao,
ponekad bih zaplakaao, viknuo,
sklopio pogled, zaspaao.

Ovde su se stvari promenile,
nikada zapravo nisu.

Ja te ne poznajem.

Više ne želim,
dok želim baš sve,
jer kotrlja se
dok stoji.

Da uvenem ne umem dok svetlost ne osećam

Prah

Neću da čekam na tebe,
molim,
oči mi pružaju reku,
svega me zaboli dan.

Nije mi važno da li umeš da misliš,
kojim ćeš putem ti odvesti sud.

Udaram ivicu slepim okom.
Ne bih da mislim o sebi.
Bolje je pobeći
iz potpunog pakla.

Ti i ne znaš
šta ti se sprema,
moraš da ostaneš stena
priznaš da jesi jak.

Nemoj gledati dole
videćeš me u vrtlogu.
Nemoj da misliš o njima.
Neću više da gorim u sebi,
hoću vodom da odagnam bes.

Oči ti umorne vidim u sebi,
oči ti poznajem,
tugu koja se budi,
bol koji prikrivaš,
sad moj red je da prećutim.

Neću da puzim
pred tobom,
mislila da dodirujem
tvrdi prašnjavi svod.

Neću da šapućem jutru.

**SRBIJO,
OSEĆAŠ LI DA PESNIK GORI**

Dragi gospodine predsedniče

Osećaš li zaista dušu svog naroda
ili si je zaboravu prepustio?

Vidiš li glumce modernog doba
što utapaju ovu negativu
u sanjanu bljeska iluziju?

Zar da sanjati samo u memo
dok nas java vilama budi?

Bole li te njegove muke,
zebnje i nemira decenije?

Gde su svi ti dani biljotka
običnog pristojnog bivstvovanja?
Ovi koje doživljavam više liče na tmine
zrele ponoći.

Pljujem krv dok ovo pišem
dok
fotkaš i rukuješ se,
grizeš usnu svoju
i razvlačiš tranzicioni kez.

Misliš li da te ljudi ovde žele još?

Misliš li da imaju snage da misle
na tebe?

Vidiš li istinski gladne i poludele,
bolesne?

Čuješ li krik nemoćnih
i njihov drhtaja glas?

Lica,
prepoznaješ li njihovu senku?

Uspevaš li da sklopiš oči
dok naslednici jecaju,
klimavim nogama
pred izgubljenim roditeljima,
razočaranim
i ovim sistemo razbijenim?

Ni pravog puta ni vodilje.

Ti koji predstavljaš zemlju,
vodiš li da žele da reže,
i dalje beže glavom bez obzira
i zaborave te?

Vidiš li da pljuju i kritikuju
i likuju?

Vidiš li?

Ni lud ovde više naivan nije,
ni naivnog više ne možeš
žednog preko vode preneti.

Srbiju svoju volim,
iako tamnica naroda je.

Pogledaj običnog smrtnika u oči
i poslušaj glas njegov.

Vidiš li pogled od stakla i vekova?
Tiče li te se?

Dok misliš na ljude
ne zaboravi nanjih.

Gradeći svoj dvorac
ruši se nečiji.

Ja ne zazirem
i mogu da te prezirem.

Kako miran san možeš da imaš
dok tugu utapamo u bol?

Ako je tvoja zemlja narod,
onda ona gori na ledu,
predsedniče dragi.

Osvrni se i pogledaj svoju decu,
nije narod u problemu.

Srbijo, majko

Vidiš li svoju decu?

Bez tebe, bez igde ikog,
samu,
prepuštenu sebi,
prepuštenu njemu,
onome,
znaš ti kome.

Ovo je tako željeno,
cenjeno,
moderno društvo.

Postoje li tvoja deca u njemu?

Gde si lutala,
zalutala?

Mi jesno napušteni,
mi smo pobegli.

Niso više nigde
ne predstavljamo ništa.

I sad je hladno,
i ssad je tmina,
ispod mosta vremena
zaudara vetarinja.

Volim te,
iako robovsko breme prepoznajem.

Pucam u sebi
dok mislim o tebi.

Ruralno i urbano

Opran pločnik od krvi i kaldrma,
beton i ugraviranog mermera odsjaj,
zaseok, selo,
lepo odelo i čizma gumena.

Brutalni.

Iza ugla pogled jeze vreme,
trn mu u oku prepoznajem,
prolama u mraku,
zaslepljuje me.

Putem mi stopala miluje,
ranu na duši mi useca,
dlan mi steže.

Zagrebi sloj kože pod maskama,
poput zmija opnu svuci,
osunčaj je, ugrej,
u dahu vetra ledenog,
potpore života naših.

Jeste li gladni?
Proklinjete li?
Plešete li po inju?
Pod zemljom, živite li?

Telom, duhom, bludni ste?
Umara li vas umora kap?

Da li nas je strah ojačao?
Okamenio, umrtvio.
Plutamo li?
Razvlače li nas?
Hrane li se lešinari?

Otkidaju li nas?
Parče po parče,
kost na kost. Kožom našom se slede.

Ruralno i urbano,
Gomora i Sodoma su.

I ne pitaj me šta mislim
ne pitaj me šta osećam.
Sada su najteži dani.

Odgovori mi ako imaš hrabrosti

Daj mi reč koja dovoljno govori.

Da li život smisao kao
odgovor pruža,
daje zauzvrat?

Čemu slojevi kože na naličju srca?

Odgovori mi
zašto izdaja izgovor sopstveni nudi?

Da li ti snage borbi ponestaje?

Misliš li o nečemu, postojećem,
irealnom, realnom, jezivom?

O čemu ne smeš reći ni jednu jedinu reč?

Odgovori mi ako i maš hrabrosti
izustiti reč.

Osećaš li težinu jutra,
olakšanje ponoći?

Griš li je brutalno, bludno,
pružaš li joj ruke,
duboko, srcima, prstima široko?

Gorim

Još uvek te prokleta gledam
kao u sebe,
noću.

Uvek sam sam,
još uvek
večito,
skoro potpuno
sasvim,
nisam.

Još se uvek batrgam,
razapinjem
i tražim razlog,
nalazim ga,
gledam se, vidim se,
dok gledam u tebe.

Nisam odustao i onda kada jesam,
poklekao ni kada tonem ka tlu,
dok kolenom tapšem temena
ovde je tako ledeno,
dok gorim,
glava mi puca i stresni oblak je gri,
polaze na jastuk, široki svoj,
koji ne staje, prestaje.

Umoran drug

I njega je savladalo vreme
ovo je postojeće naše,
što nikada biti neće,
tebi je nanelo
umorne podlive
od sna bez njega.

I stvarnost koja tu ne može ništa
dok si je potpuno svestan,
trezan.

Dok opijen, kao po šablonu
vrtiš uvek isti,
putanje na jedan tren močvarnog,
nesvakidašnjeg,
bisernog bljeska,
istinskog prirodnog zdravog
reda kru.

Posmatram te i divim ti se,
ti imaš strpljenje
koje mi ponestaje
i mirom si ispunjen
dok nemir tumara u meni.

I osmeh primetan,
i u svoj svojoj punoj snazi,
potpuno nesaglediv,
daruješ bezgranično,
iz srca,
dok mi bore
isecaju umorno lice.

Da mi je samo jedan sat
samo da poput tebe
ja budem.

Ja verujem danima posle ovog trena,
živim sadašnji dan kao nikada,
budućnost priželjkujem kao iskup,
kao nadoknadu,
zamenu,
za vreme,
godine,
osobe,
sve čega nije bilo
a tako je nedostajati umelo,
generaciju koja se budi,
otkriva,
vraća,
ja veruje u spas.

Nisam sam u osami!

Ključeve poverenja ti pružam,
kao vremenu,
kao retko kome,
kao nikom drugom.

Vreme,
samo je vreme ispita sud.
Ja vremenu verujem
i njegovu srž tebi
bez stega darujem.

Dok ljudi sa maskama
laži govore,
reći ću ti duboku istinu moju
sem vremena ovde ja nemam nikoga!!!

Retko govorim,
sada priznajem,
nekad u samoći zaplačem,
dok nesvesni, nezreli, mali,
misle da sam najsrećniji.

Hvala ti što si moje volje i vojske stub!
Ja sam uvek,
još uvek tu!

Pesnik živi svoju reč

Možda sam upropastio sve,
negde sam slomio veru,
nož u leđa pristao je,
osećao sam oštrice dodir,
milovanje,
još uvek nepoverenju pružam isto.

Reči su sekle,
jedna je sasekla,
strah me je nje,
pišem ih jer ih se bojim,
mrzim,
reč mi je ostala sama
ona me je prodala,
reč poštujem
ona me satire,
mogu i ja nju,
činim joj sve po volji.

Reči su opasne,
velika su laž,
potpuna su istina
u ogledalu velikog odraza
slika prilike i prilika slike.

Sled reči može da nosi moć gadnu,
on je opor i gorak,
možda je put pesnikov i gori.

Takva reč kao pesnik i ne postoji,
pesnik nije pesnik,
ovog je vremena žrtva,
zato vremenu i treptaja hk prezirem.

Dani

Samo su dani potpuni kraj
ja ih vidim i živim
dan svaki.

Samo ih ulepšavam
i obmanjem sebe
ili me svet iznova vara.

Apsurd je života krešteno ime
i nije vredan briga, cimanja, pomeranja.

Video sam te nebrojeno puta.

Gade!

Mogu da mu se nasmejem u lice
i pljunem ga
i da me zaboli
penis zbog njega,
tako vrednog,
poput bačene
prljave kape.

Nisi se pokazao
(ne) prijatelju moj.

Niko

Kako da nastavim dalje?
Gde da pronađem put?

U sebi. U sebi.

Jer nemaš nikoga.
U meni.
Umirem.

Imaš sve.

Tragovi

Vozovi koračaju korakom svetla,
putnik sam
slepi, slep, oslepljen od njega.

Lepe mi svetlosti daj,
svetle mi želje odnosi,
svetlosti dar,
sve želje
osvetli istinskom lepotom.

Vozovi mi prolaze
vodim im trag.

Tada bih video

Koračam koracima vekova
ispred sebe, unatrag,
bljesak zaslepljuje vidikom
oko zenicu beonjaču.

Tako bih ti pokazao,
dočarao,
predstavio,
ubedio te.

Do znanja ti stavio
da bih te sklonio,
sačuvao, obeležio,
eliminiseo, ogradio,
spas ti dao i zatvorio te
da postojiš, ne postojiš.

Tada bih video,
tada bih znao,
tada bih ti sve rekao.

Trag

Isprepletan,
vuče se po ispucalnoj zemlji,
ostaje samo trag
dubokih otisaka,
utisaka.

Urezuje se, senku ostavljaju, bude.

U meni te više nema,
ni ja ne postojim.
Oči mi čute, olovka sama se steže,
telo ježi se.

Pogled sa strane,
jedan uzdah, izdisaj,
ova vatrena stihija lomi,
uzima, odvlači, snagu daje.

Priželjkujem te.

Ovo su kapci,
možda su prsti,
spuštam konce i vezujem ih.

Godine ne prepoznajem.

Tvoj nemar

Pišem u samoći
sopstvenog sveta
i tvog nemara.

Nadam se da ću izdržati
samo da i nju ne izgubim.

**OVDE SMRT ŽIVOTU LICE
UMICA I SLOJEVITO JE I
STRUKTURALNO KLANJE
JA PREZIREM SVAKI TAKAV TREN**

Tajac

Brvnara,
lažni skriveni mir
potreban,
sklanjam se,
naslanjam se,
čelom
o lakat,
dlan.

Odlazim.
Tonem.

Nisam sam u osami,
savršeno jesam,
zovem tebe,
ima te,
nemam te,
imam te,
nema te.

Od osušenog drveta
sam.
Jesam li?

Tišina,
i mirnog mraka tajac
beg bekstva raj.

Povratak miran u spokoja
zagrljaj,
istinski i potpuno lažan,
staklenim poklopcem
obmotan,
prozračan,
sjajan i uglračan.

Naprsao i napukao,
poput oka kapilara rumenog.

Sve počinje ponovo, ostaje potpuno isto.

Povijam slomljenu kičmu,
ispravljam umornu misao,
težim tebi
sopstvenom sebi,
tražim,
ne nalazim,
osluškujem.

Dodirujem te.

Ja samo ćutim,
dok se smejati
ne prestadoh,
dati, oteti, umiriti.

Živite li?

Sem bremena morbidnog vremena
ja ovde ne vidim nikoga.

Sem bremena modernog vremena
ja ovde nemam nikoga.

Prvih

Devet godina
za ne poželeti.

Vraćanja,
početaka i pomeraja,
dogovora,
poverenja,
saplitanja.

Vere kojoj bleđi svaki trag
i umora
umornog mora,
dok buja u viru
svoje
potpune nesavršenosti.

Gledao me je,
video sam sve.

Dođe mi da prezrem
i zavolim,
jedno u drugo u istom trenu propojim.

U kori osame

Potpuno sam
ovaj glas jeca.

Drhtim kao laž.
Ja nemam.

Želim samo tebe.

Posmatram, promatram te.
Sanjam.

Daleko od svega mogu da ostanem.
Jesam.

Ja želim tebi da pobegnem.
Vladaj.

Kao da ne istrajavam.
Hoću ali ne bih da mrzim više.

Mrzim,
tako bih rado
zatvorio sve u sebe,
pukao kao balon nada.

Životu gledam u teme.

Tražim te

Probaj da uđeš i budeš
rob lavirinata mojih,
zidova,
koje mislim vekova rušim.

Domina poput.

Bestidne struje

Tiha noćna muzika sa radija
u meni bura ključa,
jučerašnjeg dana,
sutrašnjeg,
prošlog, budućeg, večnog,
odvratnog,
besmislenog,
umornog, umarajućeg,
koji na poklon pruža prelepi teg.

Sve te bulgarne struje
dok prže mojim venama
i kidaju me,
sastavljaju i skupljaju,
samo ih želim,
samo ih ne želim.

Svet

Ovo nije svet
pravog života,
ovo je sumrak njegov
ja prezirem njegovu reč.

Kreni korakom hirizona,
svetlosti,
potopi njegovim bljeskom
sumornog blata mulj.

Samo još malo

Samo još malo
da kročim mi fali,
samo još malo
do ivice,
pored najbolje želje mi se ne da.

Samo još malo pa uspeo nisam
još toliko,
opet zbog tebe,
drugog.

Čekam

Trudim se da izbegnem
vulgarnosti i kolokvijalizme
a tako bih ti sručio u lice
toliko toga.

Veruj mi.

I samo čekam,
ja samo gledam,
sabiram, sumiram, zimiram.

Pukotine

Kotrljam se nekako,
pukotinama pronalazim put,
trag,
ova voda iz oka
ispira teško jutro,
budi se nova noć
umire ponovni poslednji dan.

Nekad senke dozivam
da pobegao bih
svoga od.

Možda svakako

Možda su sreće dani
poodavno iza leđa naših-
i jesu.

Možda mi i više nismo mi -
i nismo.

Možda lažemo besomučno,
i ne govorimo istinitu pravdu.

Možda se pretvaramo
i izgovore kao
opravdanja pružamo.

Možda te tvoja i mene moja
okolina ne razume,
i budi siguran u to.

I živote možda živimo
koje ne želimo,
a spremni bili nismo.

I dane,
poput kazne
sa sobom nosimo.

Ja sam ih odbrojao,
odavno.

Ponekad i reči

Ponekad reči dave i guše
pritiskaju i nisu dovoljne,
ponekad i njihova stega daha
i svetla,
odmora i predaha,
prenoćišta,
konaka.

Ponekad i reči žele
nešto da progovore,
ponekad i one bole,
krv prolivaju i plaču,
stežu,
osamu nude,
smeh,
lepotu vedrine.

Ponekad samo.

Zarđao vek

Ja gorim u paklu
sopstvenom
sam.

Odlazim gonjen
ka tebi.

Ne nije me briga
šta reći ćeš ti.

U noći dok padam
sam sebi se nadam,
ovde je davno
prohujao
zarđao vek.

Odlazim
svom voljom svojom
nije me briga,
ne nije me briga.

I boli me
šta misliš i kažem
i jeste i nije
svejedno mi je.

Jer ovde je davno
zarđao balavi vek.

**NEĆU DA SUDIM
A TAKO BIH RADO ŽELEO TO**

Istine mamlazi kriju

Dan jeste prevelik,
suviše dug za bol koju nosi,
besmisao
koji uporno nudi.

I samo ravnodušnosti
se okrenuti treba
svakako prezreti ovaj svet,
ovo sivilo duša ljudi
koje ne postoje,
i mrze
istinski.

Meni je muka od svega,
od ljudskih obmana,
od pokušaja
života u nepristojnom vremenu,
vulgarnom i perverznom,
lišenog zaboravljenog dobra, skrupula,
odvratnom, jadnom,
bolesnom,
ogledalu odraza
istine koju kriju,
istine koje kroje,
mamlazi koji nam upravljaju životima.

Večni

Možda je sve što sam govorio
istina potpuna bila,
možda sam bio suviše predvidiv,
surovo iskren.

Možda nisam smeo misliti tako mračno,
možda bi i stina svetlija bila.
Možda reći i mene bole
i tebe pogađaju.

Možda se reći plašiš?

Ja se pomeriti neću,
promeniti
nikada.

Ovo je samo početak borbe
koja ne prestaje.

Ovo nije ni predah,
ovo je okršaj,
večni.

Plezir za prezir

Potpuni izbljutci novijih poslovnih strujanja,
sile i prisile.

Oblak će vam redove ispisati.
Onih najviših, najtanjih slojeva,
ishabanih osmeha
u svojoj sluzi se gule,
ta površnost me grebe.
Svi vaši džipovi, avioni i fazoni,
autoriteti lažni, smešni,
obični kurčevi palčevi.

Očevi uzorni, bivši švaleri,
drhte da im ćere ne zakeve,
da im dete neko ne zavede,
a sve bi se one dale za pare.

Sektaši odvratni i njihovi lovci.

Omladina neradna,
ko feler kurac aktivna,
na tuđem budžetu lovora lista
dvorce smrdljive sagradila,
mane društva pronalazila.

Uniforme štofane,
jednobojne i šarene,
u ovdašnjem svemiru poretka izgubljene.

Kolege ti sede iz zasede.
Prijatelji pravi.
Pravi,
ko krivi toranj u materici.

Biznismeni vajni, namazani,
šatra svira ispod štofa moderne strukture,
upeglani, ispolirani na crti
zemlje u kojoj i krv naplaćuju.

Politika,
od kuge bolesnija,
hronike crne i novine žute boje ovdašnje živote.

Finansijski moćnici,
prikriveni i transparentni.

Simboli takozvanog modernog društva,
iskreni prezir imam za vas!

Još uvek ćutim

Pijan,
bez trunke alkohola u oku.

Otrovan,
iako inkrimisanu misao godinama nisam.

Besan,
mekanim pritiskom dlana sebe ti pružam.

Dok pogađam talase svesnih poljana
sebi oduzimam života dah,
danu u posetu noć šaljem.

Korakom hitrim gledam ispod tla
nestaju momenti,
trenuci krmelje skidaju,
prodirem,
dok gledam te,
plutaš površini,
iscrtavaš pravilan krug.

Gubim sve
da bih došao do prve
i poslednje
misli
koja budi želju.

Stisnutih usana
sabijam muk.

U dubini duplje oka
osećam užasnu bol,
vene po čelu plešu
još uvek ćutim...

Igra

Sve što imati mogu pronaći
otvoreno je poput karti
koje želiš,
priželjkuješ,
dok im se prljave boje
prljavih prstiju,
stapaju, slivaju slivnik niz,
života naših.

Ne smem kazati
zbog toga i pišem,
neću da lažem
zato noći provodim
puštajući misli krv
niz redove ove,
guše se, koprcaju, umiru
u plaštu mraka sopstvenih,
zavađenih nemira.

Neću, jer ne želim.

Gledam te sve vreme

Ćutim, ućutkujem,
ne govorim,
odlažem
ti.

A tako bih ti rado
Tako bih...

Samo te slušam,
posmatram,
skeniram ti strukturu duše,
analiziram
i tek bih ti sada
vrlo rado...

Reći ispisuju krah

Potopljen od novih početaka,
starih poznatih krajeva
koji dna nemaju,
ni obzira,
smisla.

Slušam te
dok mi vetar miluje
umorne oči,
slomljene, krvave, cevena,
nabrekle,
strahom obojene,
dok te gledati ne pokušavam.

Zemljo, postojiš li?
Vole li te, žele li te?
Misliš li na svoju decu?

Ovo su poslednji dani.
Sada su reći
sve što mogu uputiti,
one ispisuju potpuni kraj
i krah.

Vetrenjače

Pokušavam
odoleti.

Povlačim se
borim se.

Krvavim pogledom hvatam hirizont
koji se sužava
i meni želja za životom
postaje sve manja,
sve veća je želja
da promenim svet.

Slomiću sve vetrenjače.

Fitilj

Fitilju naših nada,
strpljenja,
se nazire kraj.

Spajam ga i produžavam,
gušim vatreni oganj.

Za ovo tle bori se!

Fitilju se nazire kraj!!!

Oprosti

Odužiću vam se oprostajem
za bol koju ste mi naneli,
iza ramena sa podsmehom
u potaji.

U ime svih smicalica i igri
iza zavesa od magle,
zida bola i plača
neistina i pretvaranja.

Za priliku lažne slike,
za autoritete čiju sam suštinu upoznao.

Za izgovore,
hijerarhiju koju mrzim i prezirem.

Za mehanizam prividne moći i straha
bede, bola i nemaštine
koju povlači, dovlači.

Za dane rastrzane,
noći koje pakao kao dečji san sanjaju,
jutra bez odmora sna,
podneva razvučena.

Za odvratnu sliku uspeha i divljenja,
za moral bez obraza morala,
za laž radi same sebe,
licemerja koje blista,
nekadašnji strah i trepet,
nema oprostaja koji ti mogu na ponudu dati.

Kopije mora

Sklapam kopije mora
dubina bliskih daljina,
suviše sit
svega.

Samo noću
pičinjem,
uspevam,
varam se,
da dišem,
slobodu same sebe rasterećujem
pritiska koji steže olovni ram,
potrošen, premoren, nem.

Još se svetlošću umivam

Dok moj krst još uvek krvari,
ja se imivam
suzama svojim.

I dok se od njega prostranstvom
prolama odbljesak sunca,
svojim licem
kradem svetlosti zrak.

Pokrov iznad mene

Život pritiska vidljivim tasovima,
teg smrti na momenat preteže
na stranu svoju.

Glava kao i uvek,
puca.

Besan i smeran,
miran
a sve bih slomio
na sitne komade.

Samleo ga do praha,
kao i bol,
koji pritiska,
dok pokušava
da pobedi, lice umije.

Ovde se misli obijaju
jedna o drugu,
neizbežno,
nezaustavljivo,
nestvarno stvarno.

Pucam
u sebe dok drhtim.

Ni sam ne znam
kako izdržati uspevam,
odoleti svemu
što ram života postavlja
i stavlja ga preko zenica,
preko prašine i blata,
baš kao zelene boje travke,
poput bašte koja ne miriše,
poput kraja, poput konca svega,
poput ivice svake i novoga starta, početka,
poput pokrova nemira
i u znak istinskog mira,
čekanog dugo
i predaha koji je nedostajao.

Ovo je pokrov.

BELEŠKA O AUTORU

Milan B. Popović, 1976. Pesnik. Kritičar dnevnih novina „Blic“ (Srbija), „Dan“ (Crna gora) i „Fokus“ (BiH), kolumnista dnevnih novina „Pravda“, saradnik magazina „Rocks“, „Novi magazin“, „Nocturne“, „Time out“ i drugih štampanih i web redakcija. Živi u Beogradu.

Bibliografija:

Molitva tetoviranog srca, zbirka pesama („Narodna knjiga/Alfa“ 2006.)

Vreme brutalnih dobronamernika, zbirka pesama („Narodna knjiga/Alfa“ 2006.)

Oka da ne ispustim dah, zbirka pesama („Narodna knjiga/Alfa“ 2007.)

Na kori integralnog hleba i olovci, zbirka pesama („Narodna knjiga/Alfa“ 2011.)

Diskografija:

CD muzička kompilacija pesama Rock/Metal bendova sa stihovima Milana B. Popovića - Vreme brutalnih dobronamernika (Autorsko izdanje, Milan B. Popović, 2010.)

Direktan kontakt sa autorom:

E-mail: kulturaurbanih@yahoo.com

www.molitvatetoviranogsrca.com

SADRŽAJ

TIHA LUCIDNOST I LAVIRINTI MISLI

Sunca kap	13
Plezira vir	15
Umiriti dan	16
Urlik	18
Poeta umire tiho	20
Staklena ruka	21
Izdaja (ja bih da odmorim dušu)	22
More mora	24
Prisutan dok me nema	26
Povezuješ niti	27
Ovde	28
Opušten	29
Život puca po šavovima	30
Jezi bliske tendencije	31
Lucidan	32

POD DODIROM BREMENA MODERNOG VREMENA ŽIVITE LEPO, ZAR NE?

Talasi	37
Posle meseca	38
Tihi čistač	40
Otvaram	41
Ona	42
Gde je ljubav iščezla?	43
Dva	44
Tišina	46
...cert spašava dušu	47

Ponekad	48
Prah	50

SRBIJO, OSEĆAŠ LI DA PESNIK GORI

Dragi gospodine predsedniče	57
Srbijo, majko	60
Ruralno i urbano	62
Odgovori mi ako imaš hrabrosti	64
Gorim	65
Umoran drug	66
Pesnik živi svoju reč	69
Dani	71
Niko	72
Tragovi	73
Tada bih video	74
Trag	75
Tvoj nemir	76

OVDE SMRT ŽIVOTU LICE UMICA I SLOJEVITO JE I STRUKTURALNO KLANJE JA PREZIREM SVAKI TAKAV TREN

Tajac	81
Živite li	83
Prvih	84
U kori osame	85
Tražim te	86
Bestidne struje	87
Svet	88
Samo još malo	89
Čekam	90
Pukotine	91
Možda svakako	92
Ponekad i reči	93
Zarđao vek	94

NEĆU DA SUDIM A TAKO BIH RADO ŽELEO TO

Istine mamlazi kriju	99
Večni	100
Plezir za prezir	101
Još uvek ćutim	103
Igra	105
Gledam te sve vreme	106
Reči ispisuju krah	107
Vetrenjače	108
Fitelj	109
Oprosti	110
Kopije mora	112
Još se svetlošću umivam	113
Pokrov iznad mene	114
Beleška o autoru	117

Milan B. Popović
VREME BRUTALNIH DOBRONAMERNIKA
Drugi deo trilogije „Bolji od svog života“
2012.

Izdaje
NARODNA KNJIGA
Beograd, Šafarikova 11

Za izdavača
Snežana Mijović

Lektor
Milesa Popović

ISBN 978-86-331-2994-9

Tiraž
300 primeraka

Štampa
GRAFOPLAST PLUS – Užice

CIP – Каталогизacija u publikaciji
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

POPOVIĆ, Milan B.

Vreme brutalnih dobronamernika: drugi deo trilogije „Bolji od svog života“ / Milan B. Popović; Milan B. Popović (Ilustracije i fotografije Jakša Vlahović) – Beograd : Narodna knjiga – Alfa, 2012. (Užice Grafoplast plus) – str; 21 cm – (Biblioteka Savremeni Srpski pisci / (Narodna knjiga –Alfa)

Tiraž 300 – Beleška o autoru, str. 117

ISBN 978-86-331-2994-9

COBISS.SR-ID 12913812